

Catequesi segona: Pere, l'Apòstol

La segona catequesi que ofereix l'arxidiòcesi de Barcelona per preparar la visita del Sant Pare a la Ciutat Comtal ens parlar de l'Apòstol Pere.

27/09/2010

En aquestes catequesis estem meditant sobre l'Església. Hem dit que l'Església viu en les persones i, per això, en l'última catequesi vam començar a meditar sobre les figures de cadascun dels apòstols, començant per sant Pere. Vam veure

dues etapes decisives de la seva vida: la crida al llac de Galilea i, després, la confessió de fe: “Tu ets el Crist, el Messies”.

Com vam dir, una confessió encara insuficient, inicial, encara que oberta. Sant Pere es posa en un camí de seguiment. Avui volem considerar dos altres esdeveniments importants en la vida de sant Pere: la multiplicació dels pans –acabem d’escoltar en el passatge que s’ha llegit la pregunta del Senyor i la resposta de Pere– i després el passatge en què el Senyor crida Pere a ser pastor de l’Església universal.

1. La creu i l’Eucaristia

Comencem amb la multiplicació dels pans. Sabeu que el poble havia escoltat el Senyor durant hores. Al final, Jesús diu: estan cansats, tenen fam, hem de donar de menjar a aquesta gent. Els apòstols pregunten: Però, com? I Andreu, el germà de

Pere, crida l'atenció de Jesús sobre un noi que portava cinc pans i dos peixos. Però, què és això per a tanta gent?, es pregunten els apòstols. Però el Senyor demana fer seure a la gent i fa distribuir aquests cinc pans i dos peixos. I tots queden sadollats. És més, el Senyor encarrega als apòstols, i entre ells a Pere, que recullin les abundants sobres: dotze cistelles de pa (cf. Jn 6,12-13).

A continuació, la gent, en veure aquest miracle –que semblava ser la renovació, tan esperada, d'un nou “mannà” el do del pa del cel–, vol fer d'ell el seu rei. Però Jesús no ho accepta i es retira a pregar sol a la muntanya. L'endemà, Jesús va interpretar el miracle a l'altra riba del llac, a la sinagoga de Cafarnaüm, no en el sentit de ser el rei d'Israel, amb un poder d'aquest món, com ho esperava la multitud, sinó en el sentit del do de si mateix: “El pa que jo donaré és la meva carn per la vida

del món” (Jn 6,51). Jesús anuncia a la creu i amb la creu l'autèntica multiplicació dels pans, el pa eucarístic, la seva manera totalment nova de ser rei, una manera totalment contrària a les expectatives de la gent.

2. Una fe en camí

Podem comprendre que aquestes paraules del Mestre –que no vol realitzar cada dia una multiplicació dels pans, que no vol oferir a Israel un poder d'aquest món– resultessin realment difícils, és més, inacceptables, per a la gent. “Dóna la seva carn”: què vol dir això? Fins i tot per als deixebles sembla quelcom inacceptable el que Jesús diu en aquest moment. Per al nostre cor, per a la nostra mentalitat, era i és quelcom “dur”, que posa a prova la fe (cf. Jn 6,60).

Molts dels deixebles es van tirar enrere. Buscaven algú que renovés

realment l'Estat d'Israel, el seu poble, i no un que digués: “Dono la meva carn”. Podem imaginar que les paraules de Jesús fossin difícils fins i tot per a Pere, que a Cesarea de Filip s'havia oposat a la profecia de la creu. I no obstant això, quan Jesús va preguntar als dotze: “També vosaltres em voleu deixar?”, Pere va reaccionar amb l'impuls del seu cor generós, guiat per l'Esperit Sant. En nom de tots, va respondre amb paraules immortals, que són també paraules nostres: “Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna, i nosaltres creiem i sabem que tu ets el Sant de Déu” (Jn 6,66-69).

Aquí, igual que a Cesarea, amb les seves paraules, Pere comença la confessió de fe cristiana de l'Església i esdevé veu també dels altres apòstols, i de nosaltres, els creients de tots els temps. Això no vol dir que ja havia comprès el misteri de Crist

en tota la seva profunditat. La seva fe encara era inicial, una fe en camí; només arribaria a la seva veritable plenitud a través dels esdeveniments pasquals. Però tanmateix ja era fe, oberta a la realitat més gran –oberta sobretot perquè no era fe en alguna cosa, era fe en Algú: en Ell, en Crist–. D'aquesta manera, també la nostra fe és sempre una fe inicial i hem de recórrer encara un gran camí. Però és essencial que sigui un fe oberta i que ens deixem guiar per Jesús, perquè Ell no sols coneix el Camí, sinó que és el Camí.

3. Necessitat del perdó

La generositat impetuosa de Pere no l'allibera, tanmateix, dels perills lligats a la feblesa humana. És el que, d'altra banda, també nosaltres podem reconèixer basant-nos en la nostra vida. Pere va seguir Jesús amb empena, va superar la prova de fe, abandonant-se a Ell. Arriba no

obstant això el moment en què també ell cedeix a la por i cau: traeix el Mestre (cf. Mc 14, 66-72). L'escola de la fe no és una marxa triomfal, sinó un camí esquitxat de sofriments i d'amor, de proves i de fidelitat que cal renovar cada dia. Pere, que havia promès fe absoluta, experimenta l'amargor i la humiliació d'haver renegat: l'orgullós aprèn, a costa seva, la humilitat. També Pere ha d'aprendre que és feble i que necessita perdó. Quan finalment li cau la màscara i entén la veritat del seu cor feble de pecador creient, esclata en un plor de penediment alliberador. Després d'aquest plor ja està preparat per a la seva missió.

4. La humilitat de Pere

En un matí de primavera, aquesta missió li serà confiada per Jesús ressuscitat. La trobada tindrà lloc a la vora del llac de Tiberíades. L'evangelista Joan ens narra el diàleg

que en aquella circumstància va tenir lloc entre Jesús i Pere. Es pot constatar un joc de verbs molt significatiu. En grec, el verb “filéo” expressa l’amor d’amistat, tendre però no totalitzador, mentre el verb “agapáo” significa l’amor sense reserves, total i incondicional.

La primera vegada, Jesús li pregunta a Pere: “Simó..., m’estimes més que aquests (agapâsme) amb aquest amor total i incondicional?” (cf. Jn 21,15). Abans de l’experiència de la traïció, l’apòstol certament hauria dit: “T’estimo (agapô-se) incondicionalment”. Ara que ha experimentat l’amarga tristesa de la infidelitat, el drama de la pròpia feblesa, diu amb humilitat: “Senyor, t’estimo” (filô-se), és a dir, “t’estimo amb el meu pobre amor humà”. Crist insisteix: “Simó, m’estimes amb aquest amor total que jo vull?”. I Pere repeteix la resposta del seu humil amor humà: “Kyrie, filô-se”,

“Senyor, t’estimo com sé estimar”. A la tercera vegada, Jesús només li diu a Simó: “Fileïs-me?”, “M’estimes?”. Simó comprèn que a Jesús li basta el seu amor pobre, l’únic del qual és capaç, i no obstant això està trist pel fet que el Senyor li ho hagi hagut de dir d’aquesta manera. Per això li respon: “Senyor, tu ho saps tot, tu saps que t’estimo (filô-se)”.

Semblaria que Jesús s’ha adaptat a Pere, més que Pere a Jesús! Precisament aquesta adaptació divina dóna esperança al deixeble, que ha experimentat el sofriment de la infidelitat. D’aquí neix la confiança, que el fa ser capaç de seguir-lo fins el final: “Jesús va dir això per indicar amb quina mort Pere havia de glorificar Déu. Després d’aquestes paraules, Jesús va afegir: Segueix-me” (Jn 21,19).

5. Pere ens mostra el camí

Des d'aquell dia, Pere “va seguir” el Mestre amb la consciència precisa de la pròpia fragilitat; però aquesta consciència no el va descoratjar. Ell sabia, de fet, que podia comptar al seu costat amb la presència del Ressuscitat. De l'ingenu entusiasme de l'adhesió inicial, passant a través de l'experiència dolorosa de la negació i del plor de la conversió, Pere va arribar a fiar-se d'aquest Jesús que es va adaptar a la seva pobre capacitat d'amor. I ens mostra també a nosaltres el camí, malgrat tota la nostra feblesa. Sabem que Jesús s'adapta a aquesta nostra feblesa. Nosaltres el seguim, amb la nostra pobre capacitat d'amor i sabem que Jesús és bo i ens accepta. Pere va haver de recórrer un llarg camí per esdevenir testimoni segur, “pedra” de l'Església, en quedar constantment obert a l'acció de l'Esperit de Jesús.

Pere mateix es presentarà com a “testimoni dels sofriments de Crist i partípic de la glòria que està per manifestar-se” (1Pe 5,1). Quan escriu aquestes paraules ja és ancià, abocat a la conclusió de la seva vida, que segellarà amb el martiri. Serà capaç, llavors, de descriure l’alegria vertadera i indicar on pot trobar-se: la font és Crist, en qui creiem i que estimem amb la nostra fe feble però sincera, malgrat la nostra fragilitat. Per això, escriurà als cristians de la seva comunitat aquestes paraules que també ens dirigeix a nosaltres: “Vosaltres l’estimeu sense haver-lo vist, i ara, sense veure’l, creieu en ell. I teniu una alegria tan gloriosa que no hi ha paraules per a expressar-la, ja que heu assolit el terme de la fe: la vostra salvació” (1Pe 1,8-9).

*Audiència general del 24 de maig –
L’Osservatore Romano del 25 de maig
de 2006.*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/catequesi-
segona-pere-lapostol/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/catequesi-segona-pere-lapostol/) (23/08/2025)